

Lag om ändring i skadeståndslagen (1972:207);

utfärdad den 25 januari 2018.

Enligt riksdagens beslut¹ föreskrivs i fråga om skadeståndslagen (1972:207)²

dels att 3 kap. 10 § ska upphöra att gälla,

dels att 6 kap. 3 § ska ha följande lydelse,

dels att det ska införas tre nya paragrafer, 3 kap. 4 §, 5 kap. 8 § och 6 kap. 7 §, av följande lydelse.

3 kap.

4 § Staten eller en kommun ska ersätta

1. personskada, sakskada, ren förmögenhetsskada och skada på grund av att någon kränks på sätt som anges i 2 kap. 3 §, om skadan uppkommit till följd av att den skadelidandes rättigheter enligt den europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna har överträtts från statens eller kommunens sida, och

2. annan ideell skada som uppkommit till följd av en sådan rättighetsöverträdelse.

Skadestånd enligt första stycket ska endast utges i den utsträckning det är nödvändigt för att gottgöra överträdelsen.

5 kap.

8 § Skadestånd för annan ideell skada enligt 3 kap. 4 § första stycket 2 ska bestämmas efter vad som är skäligt med hänsyn till överträdelsens art och omständigheterna i övrigt.

6 kap.

3 § Rätten till ersättning för fysiskt och psykiskt lidande och för särskilda olägenheter faller bort, om den skadelidande avlider innan ett krav på sådan ersättning har framställts. Detsamma gäller rätten till ersättning för kränkning och för annan ideell skada enligt 3 kap. 4 § första stycket 2.

¹ Prop. 2017/18:7, bet. 2017/18:KU12, rskr. 2017/18:140.

² Lagen omtryckt 2001:732.

Senaste lydelse av 3 kap. 10 § 2010:1458.

7 § I ett mål om ersättning enligt 3 kap. 4 § får rätten besluta att vardera parten ska bära sin rättegångskostnad, om en enskild som har förlorat målet hade skälig anledning att få saken prövad.

Denna lag träder i kraft den 1 april 2018.

På regeringens vägnar

MORGAN JOHANSSON

Tobias Eriksson
(Justitiedepartementet)